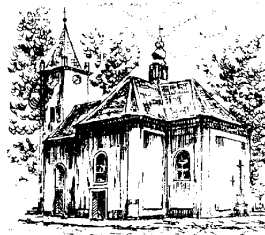

ROŽEŇ SVATÉHO VAVŘINCE

Vánoce 2007

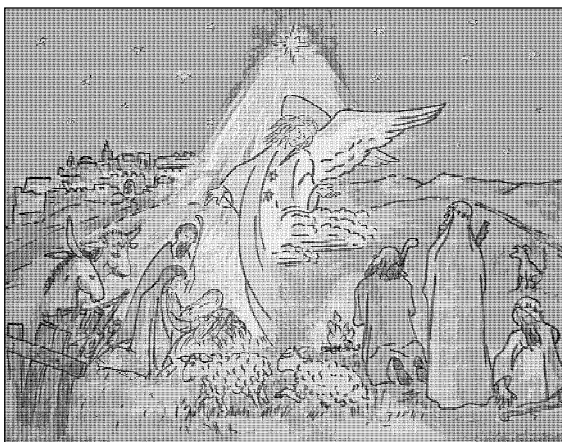
6

"Každou vteřinou nám začíná nový život. Jdeme mu radostně vstříc. Musíme postupovat dál, ať se nám to líbí nebo ne, a lépe se nám půjde s očima upřenýma dopředu než věčně obrácenýma zpět." (K. Jerome).

Nekonečně milosrdný Bůh poslal svého milovaného Syna, abychom měli život věčný! A tak se lidstvo o Vánocích raduje. Všichni si dávají dárky, zpívají koledy, v oknech svítí barevná světélka... Vánoce slaví skoro všichni. Každý rok nám Anděl Páně zvěstuje, že se nám narodil Pán Ježíš, že Slovo se stalo Tělem, že život, i když to je dřina, může být pěknější a naše vztahy s lidmi lepší. On přece dává pokoj lidem dobré vůle...

**PŘÍŠTÍ ROK
BUDE LEPŠÍ**

Slavnou betlémskou nocí začíná nový život. Právě ten si přejme o Vánocích a dívajme se kupředu kam nám ukazuje Anděl... Dívajme se na Ježíše, prosme za sebe a za všechny, ať máme "krátkou paměť", ať zapomeneme na všechna zranění a křivdy končícího roku, ať příliš moc nerozjímáme nad minulostí. Nechme u jeslíček všechny špatnosti a vraťme se domů smíření s Bohem a blízkými.

Pane, děkujeme ti za krásné svátky, děkujeme za všechny zázraky, které konáš v lidech, rodinách, v sousedství, kde se lidé smíří a odpustí si. Děkujeme ti a prosíme za dar víry, naděje a lásky pro všechny. Ať se díváme dopředu v nádeji, že příští rok bude lepší. Ovšem zase jen my ho můžeme udělat lepším. Svými dobrými skutky, úsměvem a odpuštěním...

Tak, moji milí, přeji vám pěkné svátky, další v našem životě. Čas běží... Anděl ukazuje dopředu, na Ježíše. A kam se díváš ty?

P. Jacek Kruczek

RADOSTNÁ ZVĚST BOŽÍHO SLOVA

Anděl jim řekl: "Nebojte se! Zvěstuji vám velikou radost, radost pro všechny lid: V městě Davidově se vám dnes narodil Spasitel - to je Kristus Pán."

Lk 2, 10-11

PROŽÍVÁME LITURGICKÝ ROK

BOHOSLUŽBY VE VÁNOČNÍ DOBĚ:

25. 12. (úterý) - slavnost **Narození Páně** - nedělní pořad
26. 12. (středa) - svátek **sv. Štěpána** - nedělní pořad
27. 12. (čtvrtek) - svátek **sv. Jana Evangelisty**,
na závěr ranní mše sv. starobylý obřad žehnání vína
28. 12. (pátek) - památka **Mláďátek betlémských**, po mši sv.
v 18 hod. následuje smírná pobožnost za nenarozené děti a jejich rodiče.
30. 12. (neděle) - svátek **Svaté rodiny**, obvyklý nedělní pořad
s obnovou manželských slibů
31. 12. (pondělí) mše sv. na poděkování za celý uplynulý rok
bude jako obvykle **v 17 hodin, od 23 hod. adorace**
a společný vstup do Nového roku pak krátce oslavíme na faře. Přijďte!
1. 1. (úterý) slavnost **Matky Boží Panny Marie** - bohoslužby v **8 a 10 hodin**.
6. 1. (neděle) - **slavnost Zjevení Páně** - druhý vrchol vánoční doby,
nedělní pořad bohoslužeb se žehnáním vody, kadicla a křídy
13. 1. **slavnost Křtu Páně** - obvyklý nedělní pořad

DALŠÍ MIMORÁDNÉ DNY:

18. - 25. 1. prožijeme **Týden modliteb za jednotu křesťanů**
24. 1. (čtvrtek) v 18 hodin bude v našem kostele
ekumenická bohoslužba za účasti faráře
sboru Církve československé husitské L. Kováče.
Všechny srdečně zveme!
2. 2. (sobota) svátek **Uvedení Páně do chrámu** (Hromnice)
mše sv. v 8 hodin se žehnáním svící.
3. 2. (neděle) - **svátek svatého Blažeje**, obvyklý pořad,
po všech bohoslužbách svatoblažejské požehnání
6. 2. **Popeleční středa** - den přísného postu
bohoslužby s udílením popele v 7 a 18 hod.

ZVEME

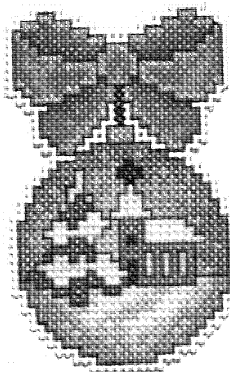
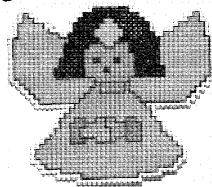
- **Koleda rodin** bude v neděli 30. prosince v 15 hod. na faře. Její součástí bude požehnání a otevření nové dětské klubovny s prvním turnajem ve st. tenisu.
- **8. ples farnosti** je v sobotu 12. 1. od 19.30 v sokolovně. Vstupenky po neděl. mších 30. 12. a 6. 1. Kdo můžete nabídnout dar do tomboly, informujte o. Jacka.

PROBÍHÁ DLOUHODOBĚ

- **Příprava na 1. sv. přijímání dětí**
každou 2. středu při bohoslužbě v 18.00 a po ní; termíny: 2. a 16., a 30. ledna.
- **Příprava na biřmování:** Každé druhé pondělí po mši sv.; termíny: 7. a 21. 1.
- **Snídaně na faře** - ve čtvrtek po ranní mši sv., termíny: 3. a 17. 1.
- **Setkání mladých** - každý pátek v 19.00 na faře.

OTEC JACEK ZVE DO FARNÍHO KLUBU:

- ty, kdo se starají o úklid našeho kostela - **v pátek 4. ledna po mši sv.**
- lektory - **v sobotu 5. ledna v 18 hodin** (po mši sv. s vysláním koledníků)
- ty, kteří zajišťují provoz farní kavárny - **ve středu 9. ledna po mši sv.**
- na společné setkání pastorační a ekonomické rady - **ve čtvrtek 10. ledna v 19.00**

TŘÍKRÁLOVÁ SBÍRKA 2008

Počátkem nového roku opět vyjdou do ulic skauti a skautky 16. střediska DUHA, aby u dveří vašich domovů prosili o příspěvek pro potřebné u nás i za hranicemi vlasti. Sbírká bude slavnostně zahájena vysláním koledníků v sobotu 5. ledna při mši svaté v 17 hodin v našem kostele.

PODĚKOVÁNÍ

"Jedním z nejkrásnějších zadostičinění v životě je, že kdykoli se upřímně snažíme pomoci jinému, pomáháme i sami sobě", napsal M. Ortman.

Když končí rok, člověk si dělá účty. Prosí Boha i lidi o odpuštění zla, které spáchal a děkuje za dobro. I já, dovoluji mi, prosím za odpuštění Boha i vás! Určitě jsem mohl udělat více dobrého, pomoci, sloužit... Promiňte mi to!

Na konci roku znovu děkuji Bohu, že mohu žít v tak krásné společnosti, jakou tvoříte Vy, řeckovičtí farníci. Vidím tady tolik šťastných a dobrých lidí. Kdo pomáhá jiným, je šťastný! A tak děkuji všem, kteří obětovali sebe sama, svůj čas, své modlitby a kříže za naši farnost. Děkuji i za všechny materiální dary. Nedokážu si představit, jak by farnost fungovala, kdyby nebylo obětí tolika dobrých lidí! Kostel, liturgie, fara, teď klubovna, společenství, evangelizace, farní zpravodaj, tolik akcí během roku, sport, tábory a další péče o mladé, opravy... Mohl bych psát a psát, za tím vším se skrývají dobří farníci. Nechci jmenovat, protože bych určitě někoho pominul, a taky proto, že v Rožni není tolik místa. Padlo by to na několik stránek.

Děkuji Vám za všechno...

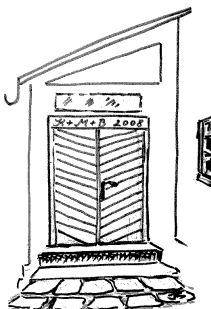
Váš otec Jacek

MÁME KLUBOVNU PRO MLÁDEŽ!

Na podzim roku 2006 se otec Jacek a ekonomická rada farnosti dohodli na rekonstrukci druhé z farních budov, kde je klubovna skautů. Byla v téměř havarijním stavu, ze střešní konstrukce se nezachránil ani jediný trámek. Podlaha byla ve větší části jen hliněná, také strop na podstatné výměře chyběl.

Stavební povolení bylo vydáno v polovině května letošního roku. Z nabídek jsme vybrali firmu Stavební centrum Šťastný z Brna. Práce byly zahájeny koncem června a 26. listopadu jsme obdrželi kolaudační souhlas. Budova tedy již může být využívána. Zatímco fara současně dostala pěkný venkovní nátěr, u budovy klubovny se to vzhledem k počasí nestihlo a nátěr bude dokončen na jaře roku 2008. Jsou průběžně dokončovány i venkovní práce, které nebyly předmětem kolaudačního řízení. Jedná se například o vydláždění farního dvora, aby také mohl být důstojným místem našeho setkávání. Dále ještě probíhají zámečnické práce, jako oprava branky, plotu a další. V plánu na další rok máme například rekonstrukci schodů do chrámové věže. Aby se naše společenství mohlo scházet a duchovně růst vždy už jen v pěkném a bezpečném prostředí.

Při některých manuálních pracích letos opět pomáhali naši farníci, vytvořila se při tom nová přátelství. Kromě toho paní Holubová zpracovala projekt topení zdarma, stejně jako pan Malý projekt plynu včetně jednání s úřady. Spolupráce s fir-

mou Šťastný i se subdodavatelí byla na dobré úrovni také díky obětavosti pana Karla Bořeckého. Všem, kdo pomohli, upřímně děkuji.

Jménem realizačního týmu zvu celou farnost na slavnostní otevření klubovny. V neděli 30. prosince v 15 hodin otec Jacek krásnému dílu požehná a hned se zde jako součást letošní koledy rodin uskuteční první sportovní turnaj.

Bohu za to díky!

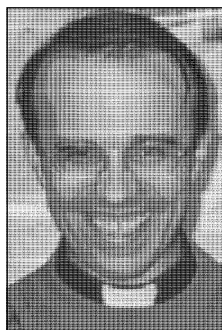
Miloslav Staněk

Rozhovor s misionářem, brněnským rodákem V. Klementem

MODLÍM SE UŽ KOREJSKY

Od 17. září do 27. listopadu navštívil naši vlast P. Václav Klement SDB, člen hlavní rady kongregace salesiánů Dona Boska a regionální rádce pro východní Asii a Oceánii. V české salesiánské provincii vykonal jménem hlavního představeného mimořádnou vizitaci. P. Václav Klement SDB byl na generální kapitule SDB v roce 2002 zvolen členem hlavní rady jako regionál pro Asii-východ a Austrálii. Ve svých 43 letech tak byl nejmladším členem hlavní rady.

P. Václav pochází z Brna-Židenic. Narodil se 7. října 1958. V roce 1980 nastoupil

na Cyrilometodějskou bohosloveckou fakultu v Litoměřicích. Ve svém srdci však nosil misijní povolání. Začal je uskutečňovat tím, že v létě 1984 se svým bratrem Michalem tajně emigroval z Jugoslávie do Itálie. V Římě dokončil teologická studia a 26. května 1986 byl Svatým otcem Janem Pavlem II. vysvěcen na kněze. Na základě svého přání odejít do misíí byl téhož roku vyslán do Jižní Koreje. Působil v salesiánských kolejích v Soulu a v Kwangju, byl ředitelem v Soulu v Daerim Dong a korejským provinciálem.

Se strýcem o. Václavem se mně podařilo uskutečnit následující rozhovor:

Kdy Tě napadlo stát se knězem?

V devíti letech. To jsem začal ministrovat a pan farář se mě zeptal, jestli nechci být jako on.

A kdy a jak ses rozhodl stát se misionářem?

V roce 1982, to už jsem byl dva roky v semináři. Na salesiánských exerciciích mě oslovilo "slůvko na dobrou noc": Je hanba, že už 30 let nešel žádný český salesián na misie.

Jakou funkci zastáváš?

Jsem oblastní rádce v hlavní radě salesiánů. Rada má celkem 14 členů, z toho je 8 oblastních rádců.

A co teda vlastně děláš?

Každý rok jsem čtyři měsíce v Římě. Zbytek času objíždím po zemích, které mně jsou svěřené, na vizitace a animace, tj. ožívování vzájemných vztahů.

Které země máš na starosti?

Východní Asii a Oceánii. Celkem 20 států, např. Čínu, Mongolsko, J. Koreu, Austrálii, Vietnam, Thajsko, Kambodžu, Šalamounovy ostrovy, Filipíny (tady je nejvíc katolíků), Pákistán, Indonésii ...

Kteří lidé Tě nejvíc zaujali?

Korejci – v Koreji jsem byl 16 let - a Vietnamci.

Ve které zemi padá sněh?

V Mongolsku, Japonsku a v Koreji.

Kolik řečí umíš?

Abych se domluvil, stačí mi korejšтина, angličtina a italština.

A jakou řečí se modlíš?

Korejsky.

Kam půjdeš, až skončíš v té radě?

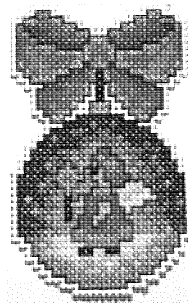
Šestiletka skončí v únoru. Potom proběhnou další volby a uvidíme, co mi Pán připravil dál.

A proč se jí v Koreji tyčkami?

A proč se jí v Česku příborem?

Děkuji Ti mnohokrát za rozhovor a přeji mnoho štěstí na Tvých cestách.

Renča Schmidtová

V DOBRÉ SPOLEČNOSTI

Měla jsem za sebou náročný den. Velký nákup, ještě maličkost k narozeninám, dlouho odkládanou návštěvu a a... Když jsem večer ukládala děti spát, řekl mi trochu smutně syn: „Dneska mě nikdo neměl rád. Jenom Pán Bůh, ty a tatka.“ V duchu jsem se usmála. To jsem se octla v dobré společnosti. To je přece dost slibný výčet, to by ti mohlo chlapče stačit. Ale věděla jsem, co tím myslí. Všichni ten den měli mnoho svých starostí a zdálo se, že celý svět zapomněl na jednoho malého kluka. On to sice věděl, že ho máme rádi, Pán Bůh, já a tatka, ale v té chvíli to tak úplně necítil.

To jsme dobrá sestava, to by se nám mohlo ledacos podařit. Budu si to pamatovat, až se zase budeme chtít do něčeho pustit. Pán Bůh a já.

Také my dospěli si někdy připadáme v hloubi srdce sami. A můžeme si do omrzení opakovat, že Bůh mě má rád. Dokud tato informace zůstane jen v naší hlavě, nic zvláštního se neděje. Až urazí tu velkou vzdálenost do našeho srdce, až nám to konečně naplno dojde, až nám to docvakne, až se nám rozsvítí, jak chcete, v té chvíli začínou Vánoce. Protože TOHLE jsou Vánoce: Dneska mě měl rád Pán Bůh.

Je tady i velká šance pro nás. Bůh nás zve ke spolupráci. Přišel na tuto zemi jako malé bezmocné dítě, abychom se neostýchali nabídnout mu svoji pomoc, jakkoliv jsme slabí, neschopní, nedokonalí... Také my se můžeme ocitnout v podobně exkluzivním seznamu svých bližních: Dnes mě měl rád Pán Bůh a Hanka (Petr, Lída, Honza, souseď odnaproti, paní učitelka, prodavač, sestřička v nemocnici...)

Přidejme se. Budeme v dobré společnosti. V té nejlepší.

(šmer)

O VÁNOČNÍM TĚŠENÍ

Nemám ráda listopad – jeho krátké, mlhavé a pošmourné dny. Ale jak začne prosinec, začínám se těšit.

Těším se na ranní roráty, těším se na píseň číslo 101 z kancionálu, těším se na zapalování svíček na adventním věnci, těším se, jak bude v kuchyni vonět purpura a budou znít rorátní zpěvy, které si pouštím, když peču cukroví, těším se na časné ráno Štědrého dne, kdy vážu kytice na hřbitov, u toho vzpomínám a zároveň přemýšlím, jak to všechno do večera stihnu. Ale především mne těší to, že vím, PROČ se vlastně těším.

Úplně nejvíc se ale těším na „půlnoční“, mši v našem kostele. Ta když začne, tak už to není těšení, už je to radost! Radost z toho, že se Kristus narodil. A radost je střídána neskonalým údivem nad Boží dobrotou. Zatímco my na své cestě životem leckdy planě slibujeme, klopytáme, padáme a selháváme, On znovu a znovu přichází za každým z nás a znovu každému dává šanci. A jsme-li hodně vnímaví, tak slyšíme, jak ke každému z nás z betlémských jesliček šeptá: Nikdy tě neopustím, i kdybys byl na dně beznaděje, skrze Ducha svatého jsem stále s tebou.

Také víte, proč se těšíte?

I. Vítová

JAKO DĚTI

Dostala jsem dárek. Ježaté sluníčko, usměvavý obláček a tři postavy, které mohly představovat kohokoliv, ale určitě to byla autorka s mámou a s tátou. Zatímco jsem si lepila obrázek na kredenc, ozvalo se za mnou: „Jsem hodná“. Zapomněla jsem ji pochválit, tak to malá výtvarnice udělala sama. Překvapení pokračovalo: „Mám tě ráda. Máš mě taky ráda?“

Tak tenhle dárek by se nevešel na žádný kredenc na světě. Zatímco jsem si vychutnávala těch 18 kilo štěstí okolo krku, myšlenky se mi rojily v hlavě. Nebudete-li jako děti, napadlo mi hned. Sotva začneme rozum brát, chceme být velcí. Těšíme se do školky, pak do opravdovské školy, pak, až ji konečně vychodíme, zkrátka, nikdo nechceme být malý. Ale Ježíš to na několika místech v Písmu říká jasně. Jako děti. Že by to myslel nějak takhle? Že by stačilo přijít k Bohu, nabídnout mu svůj nedokonalý dárek, obejmout ho kolem krku a říct „Mám tě ráda. Máš mě taky rád“? A dokážeme to vůbec? **(mt)**

VÁNOČNÍ NÁVŠTĚVA

Když se mému bratranci se narodila dcerka, uvažoval, je-li to vůbec ještě dítě. Byla naprostý mrzáček. Bratranec a jeho žena jsou krásní a urostlí lidé, to stvořeníčko oba úplně vyděsilo. Brali se brzy, jemu bylo jedenadvacet a jeho ženě devatenáct, když se dítě narodilo, a bratranec trval na tom, že dítě musí do ústavu, že oni mají život před sebou, nemohou si ho zničit tím, že by se dívali na něco takovéhohle.

Navíc, jak jim lékaři potvrdili, jsou oba dva naprosto zdraví a záleží jen na nich. Budou-li chtít ihned další dítě, je vysoce pravděpodobné, že bude normální. Proč by si měli mládí komplikovat tímto? Dědečkové i babičky z obou stran s tím také souhlasili, tohle vnouče – první vnouče – rozhodně nebylo takové, jaké si vysnívali.

Už to vypadalo, že se děčko dostane do jednoho z těch domů, kde se o podobné děti starají řádové sestry. Ty je milují, i když vlastní rodiče lásku k vlastním dětem neunesou. Jenže bratrancova žena si postavila hlavu. Ne. Ne. To dítě je její a zůstane s ní. Bratranec ženu miloval, a když mu řekla, že si musí vybrat buď ji a dítě, nebo rozchod, příliš neváhal. A tak si dítě v peřince odvezli.

Zvykli si na ně. I když každému, kdo je uviděl poprvé, připadalo nemožné, že si NA NĚCO TAKOVĚHO může někdo zvyknout. Holčička rostla. Byla velmi hodná, andělské dítě s neandělskou podobou. Byla chytrá, vtipná. Rodiče pak měli dvě další děti, zdravé a krásné, a ty měly kupodivu mrzáčka rády, vozily ho ven na kočárku a praly se s dětmi, které se mu posmívaly. V kostele mělo tohle dítě speciální židličku, aby mohlo sedět a zpívat s ostatními.

Bratranec se ženou stárli a jejich děti také, starší děti si našly partnery a odešly z domu. Mrzáček zůstával doma, nezemřel brzo, jak lékaři předpokládali. Bratrancova rodina byla jedna z těch rodin, o jejichž štěstí je lépe nehovořit, aby se nezakřiklo, všichni se měli rádi, vesele rádi, býval u nich smích od rána do večera a manželé si už ani neuměli představit, že se někdy uvažovalo tom, že by jejich holčička zmizela někdy za zdmi nějakého ústavu. Konečně: tělo je obálka a duše je dopis, obálka se snadno okouká, dopis je důležitý.

Když bylo bratrancovi pětáctýřicet let, zjistili u něj v nemocnici leukémii. Zhroutil se. Byl uprostřed práce, kterou chtěl dokončit, a náhle viděl její konec. Naprostý konec. Když se zhroutl optimista, bývá to obzvláště smutné. Manželka se snažila jej utěšovat, jenže jakápak útěcha, když sama proplakala celé dny.

Hledal se dárcem kostní dřeně. Manželka neváhala ani na okamžik, ale vysvětlili jí, že ona dárcem být nemůže, že najít vhodného dárce je velice těžké. Aby splňoval podmínky, musí se hledat v mezinárodních bankách dárců. Takové hledání bývá úspěšné, jenže se na ně musí čekat kolikrát velice dlouho. Ano, už tušíte, kdo byl tím nakonec dárcem. Dcera. To stvořeníčko, které bylo dopisem, poslaným Stvořitelem. Nabídla se okamžitě. Její sourozenci nespĺňovali podmínky, ona byla opravdu jediným, kdo padal v úvahu.

To proč tento příběh vyprávím, spočívá v poslání. Nebudu hovořit o obtížné operaci, o modlitbách, o úzkostech rodiny... Každý, kdo byl v podobné situaci či má dost fantazie, si tohle dovede vybavit. Chci hovořit o něčem jiném, a to o symbolu. Chápete?

Včera jsem byl u bratrance na návštěvě, každý Boží hod jej navštěvuji se svou rodinou. Seděli jsme u stolu a vyprávěli, bratranec je zdravý. Veselý. Smáli jsme se v tom zvláštním příjemném oparu, jaký obklopuje lidi, kteří se mají rádi, v tom oblaku důvěry, radosti a lásky.

Díval jsem se na jeho dítě. Na to nejstarší dítě. A najednou jsem měl v očích slzy radosti z té úžasné síly, která řídí naše osudy a která nás nepřestává milovat.

Každý z nás je dopisem. Dopisem, který je při našem narození poslán někomu na tento svět, který je poslán z lásky a s láskou.

Odmítáme dopisy. Odesíláme je do tmy, nerozpečetěné. Posíláme je zpátky, jakoby adresát byl neznámý, jako bychom si ani neuvědomovali, že tím adresá-tem dopisu z ráje jsme my.

Ale ODTAMTUD se nepíše zbytečné dopisy. Každý dopis má svůj přesný smysl. Ta dívka, která s námi seděla u stolu, měla tak hluboké oči. Jediné, co na člověku může být krásné, je to neviditelné...

Milujeme viditelné a nazýváme to krásou. Milujeme obálky. A nepřijímáme dopisy, posílané nám. Dopisy odtamtud. A pak si zoufáme, jako všichni, kdo vybrali podle obálky a ne podle obsahu dopisu.

"Pane," modlil jsem se, když jsem odcházel jiskrnou vánoční nocí od bratrance. "Pane, dej mi sílu, abych se nikdy nenechal oklamat obálkou a uměl přijmout dopis. Protože každý tvůj dopis je k naší záchraně."

Z knihy Eduarda Martina „Andělské vteřiny“ - 2005

Místo pozvání na večerní pobožnost v pátek 28. prosince

MLÁDÁČKA NAŠICH DNŮ...

Šestnáctiletá studentka střední zdravotnické školy, která si vytvořila názor na interrupce jako většina lidí na základě běžně dostupných, ale jednostranných informací, tento názor radikálně změnila po své otřesné zkušenosti, o níž napsala následující text:

Operační sál a gynekologické křeslo. Tým doktorů a sester. U zdi čtyři vylekané žákyně, které se přišly podívat, co to tedy vlastně je ta interrupce. Mezi nimi stojím i já. Právě se začíná. Doktor komentuje co dělá. Říká nám rovnou, ať se připravíme na otřes, že to není nic příjemného. Jde o klasickou interrupci. Lékař násilím rozšiřuje děložní hrdlo – provádí tzv. dilataci. Ústí dělohy totiž musí rozšířit natolik, aby se kyreta dostala dovnitř. Potom bere nástroj a do připravené nádoby začíná vytékat krev.

V tom mne někdo chytne za rameno. Otočím se a vidím, že mé kolegyni, která je právě sama ve třetím měsíci těhotenství, je špatně a zvolna se sváží k zemi. Pomalu ji odvádíme či spíše odnášíme. Jdeme do druhého sálu. Chvilí sedíme a moji pozornost upoutají dvě nádoby zakryté rouškou. Jdu, odkryju ji a – zatmí se mi před očima. Vidím dvě skleničky od přesnídávek a v nich dvě maličké děti. Jsou asi 10 centimetrů velké, ale jsou to děti. Beru jednu sklenici a dívám se do ní proti světlu. Třese se mi ruka, třesu se celá. Ten drobeček má ručky i nožičky, rozeznávám oči, uši, ústa, poznávám, že je to chlapeček. Co to povídám! To není už a nikdy nebude chlapeček! Někdo ho zabil! Nemohl se bránit. Teď je to jen neživý preparát, učební pomůcka naložená v roztoku. Tečou mi slzy. To už se ale ptá moje zvědavá a těhotná kamarádka, co že to tam mám zajímavého. Přikrývám rychle obě sklenice. Nesmí to vidět. Usadím ji na chodbu a rozhoduju se, pak se vracím do sálu.

Vcházím a ptám se, kde jsou mé dvě další spolužačky. Musely odejít, nevydržely. Obě plakaly. Sestra má podivně smutný hlas a uhýbá pohledem. Jdu na své místo, odkud mohu velmi dobře vidět, co doktor dělá. Bojím se podívat. Potom... vidím spoustu krve, tkání a v míse něco, co ještě před chvílí bylo dítětem. Vidím tělíčko roztrhané na kousky, malé ručky, břicho, nožky. Slyším lékaře, který konstatuje, že

srdíčko bilo ještě nějakou dobu na míse. Vidím smutek, bezpráví, neštěstí, sobectví. Otáčím se k oknu a vidím zelenou zahradu a modré nebe.

Najednou se ke mně nakloní doktor, který po celou dobu operaci jen sledoval. Tichým hlasem mi říká: „Kdybyste mohla vidět skrz břišní stěnu té ženy, nebo sledovala potrat na videu, sestřičko, zjistila byste, že dítě přesně ví o tom, co se s ním děje. Když kyreta pronikne do dělohy, dítě se brání, uhybá, nechce zemřít. Snaží se uniknout, ale není kam. Je bezbranné. Musí umřít.“

Koukám na ně jako blázen. Chce mě ten člověk snad zničit? Copak nevidí, jak je mi ze všeho těžko? Dívám se mu do očí a vidím, že nejsou zlé ani škodolibé. Jsou jen nesmírně smutné. A v tom je mi to jasné – komu jinému by to měl vykládat, než nám, mladým dívkám, kterých sem každý den přichází na interrupci – ať už „mini“ nebo „normální“ taková spousta. Odházím ven. Na chodbě sedí mé tři spolužačky. Dvě pláčou, jedna kouká „doblba“. Sedám si k nim. Mlčíme.

Přichází za námi lékař a snaží se nás povzbudit. Nejde to. Má přiškrcený hlas. Tohle prostě nejde zamluvit, přibarvit, nebo „okecat“ – jak se to dělá na veřejnosti. Dítě ale přece nehledalo život, nevynucovalo si jej. Když je mu ale už jednou dán, patří mu a nikdo na světě nemá právo mu jej vzít. A život – jak zní všeobecně uznávaná definice a jak jsme se o tom přesvědčili na vlastní oči – život nového člověka začíná oplozením. Tím okamžikem začíná život jedinečného a neopakovatelného jedince se všemi jeho právy. A právo na život je nejzákladnějším ze všech lidských práv.

Z oběžníku Hnutí pro život ČR – 1/2006

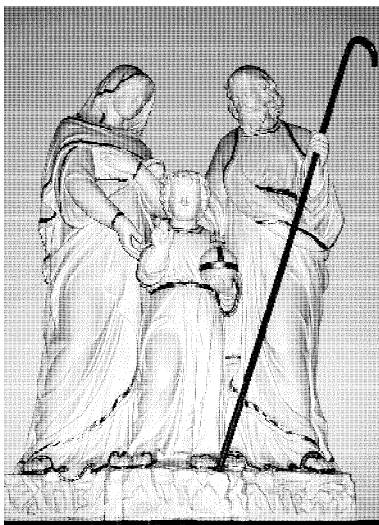
ŘEČKOVICKÁ ZASTAVENÍ 8 OLTÁŘ SVATÉ RODINY

Náš kostel – všechno je tak důvěrně známé. Oltáře, obrazy, sochy, květiny, pořádek. Pro mnohého z nás tak samozřejmé, všední, až jsme svedeni k jakési povrchnosti.

Zastavme se spolu třeba před oltářem Svaté rodiny a nechme se jím oslovit.

Ze sousoší vyzraňuje pokoj a harmonie. Malé dítě – Ježíš drží v levé ruce atribut královské moci a pravou rukou nám žehná. Panna Maria i sv. Josef se sklánějí nad chlapcem. Panna Maria s mateřským gestem, Sv. Josef jako ochránce s pastýřskou holí. Důstojnost stojícího sousoší je vyzdvížena antickým úbořem. Dochází nám, že to není pohled na život v Nazaretě, ale pohled na nebeský ideál. Do naší lidské duše má při pohledu na Svatou rodinu vstoupit kus "nebe" - nebo jinak: máme se otevřít nebi a aplikovat je ve svých rodinách.

Ideál a vzor je pro člověka v každém věku nesmírně důležitý. Zlo se vždy snaží ze všech

sil krásné a dobré věci degradovat. Toho jsme v našem životě častými svědky. Proto ten nebeský ideál, kam zlo nemůže. A je na nás, abychom se obraceli na Svatou rodinu s prosbou o ochranu před vetřelci zla. S prosbou o ochranu našich rodin a křesťanských hodnot.

Marián Škoviera

Oltář Sv. rodiny pochází z roku 1900 a je dílem zdejšího farníka Fabiána Maška z Medlánek. Modelem pro postavu malého Ježíška byl podle ústního podání jeden chlapec z Řečkovic.

Původně byl oltář zasvěcen sv. Anně, která byla v Řečkovicích velmi uctívána.

Dřevěná socha této světice byla do řečkovického kostela přenesena r. 1774 ze zrušeného kláštera sv. Anny na Pekařské ulici.

(Zpracováno podle podkladů
paní Ludmily Ulrichové.)

Z DĚTSKÝCH HLAVIČEK

TA PODOBA!

Ukazuji maličkému Matýskovi oltář Svaté rodiny. "Víš, která je Panna Maria?" Vnuček radostně kývá a ukazuje: "Maia, Maia!"

"A který je svatý Josef?" Kluk s viditelnou hrdostí napřáhne ruku k Ochránci s holí. Potěšil mě, zdá se, že jej doma dobře vedou. A tak mu sám hledím dokázat, že taky něco umím a říkám důležitě: "A uprostřed, to je Ježíšek."

A tu jsem narazil. "To není Ježíšek!" Koukám jak blázen. "Tak kdo to tedy je?"

Teď se zase díví Matýšek, jak jsem mohl nepoznat jeho vlastního bráchu. "No přece náš Dáda!" Chvilí jej marně přemlouvám, než kapituluji. Ta podoba je opravdu mimořádná. Tady ještě musím s evangelizací pár týdnů počkat...

(vaš)

PRO ČISTÉHO VŠE ČISTÉ...

Děti se v adventu snaží dělat dobré skutky. Jeden den se ptám své vnučky: „Tak co škola?“

„Babi, psali jsme písemku...“

„A všechno jsi věděla - neopisuješ?“

„Ne, všechno v pořádku, všechno jsem uměla. Ale dala jsem opsat jedné spolužačce. To je přece dobrý skutek, ne?“

(mš)

MILÉ DĚTI,

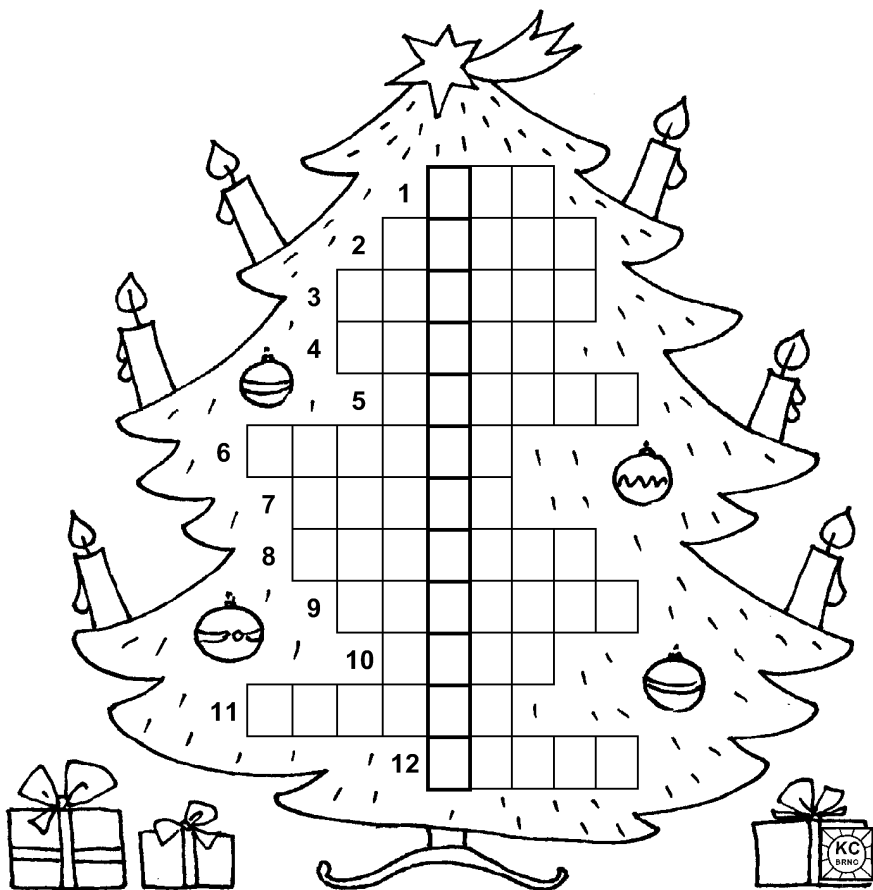
během adventní doby jste se snažily plnit různé úkoly, za jejichž splnění jste si mohly do společné adventní cesty zapíchnout postavičku. Do Betléma jich vaší zásluhou doputovalo opravdu veliké množství. Pán Ježíš z vás má jistě velikou radost! Na druhou stranu by modlitba, dobré skutky a četba Bible měly být součástí každého našeho dne nejen v adventní nebo postní době. A tak vás chci povzbudit, abyste ve svém snažení setrvaly. Vím, že se to snadno říká, ale je to úkol pro nás pro všechny. Dnes společně slavíme Narození Pána Ježíše. Určitě jste plni radosti z vánočních dárků a sváteční atmosféry. Je krásné a příjemné být obdarován, ale stejně dobré je také umět dávat. Přeji vám požehnané Vánoce a ať se umíte s druhými také dělit a ob-

Jindřiška Cihlářová

ŠTĚDRÝ DEN

Štědrý den slavíme každý rok 24. prosince. Večer začínají velké svátky – Vánoce, na které se už dlouho předtím těšíme a připravujeme. Proč však tento den nazýváme Štědrý a proč si dáváme dárky? Připomínáme si totiž, že Bůh nám projevil svou štedrost tím, že nám... (dokončení najdeš v tajence doplňovačky).

1. opak noci – 2. Ježíšova matka – 3. vánoční píseň – 4. místo, kam položili narozeného Ježíše – 5. zářící nebeské těleso – 6. město, kde se Ježíš narodil – 7. jeden z darů od mudrců – 8. krutý král – 9. první lidé, kteří se poklonili Ježíši – 10. znamení prvních křesťanů – 11. období přípravy na Vánoce – 12. Boží posel.

Tajenka vybrána z Katechetického věstníku 4/2006.

POŘAD BOHOSLUŽEB DO 1. NEDĚLE POSTNÍ

út	25.12.	Narození Páně	7:15 8:30 10:00	za dar zdraví pro mladé rodiny a dvojce † rodiče Markovy na úmysl dárce za živou a † rodinu Zemanovu a Mazalovu
st	26.12.	sv. Štěpána	7:15 8:30 10:00	za † rodiče a prarodiče za † rodinu Ruďkovu a Slámovu a živou rod.Černých a Kabátovu za † Klimenta Pavlíka na úmysl dárce
čt	27.12.	sv. Jana Ev.	7:00	na úmysl dárce
pá	28.12.	Mladáček	18:00	za † dvojce rodiče, manžela a živou rodinu
so	29.12.		7:00	za zemřelé
ne	30.12.	Sv. rodiny	7:15 8:30 10:00	za dar víry a života za farní společenství za † rodiče Koppovy na poděkování za Boží ochranu všech, kteří slouží naší farnosti
po	31.12.	sv.Silvestra	17:00	na poděkování s prosbou o Boží ochranu a pomoc
út	1.1.	Matky Boží (Nový rok)	8:00 10:00	za † sestru Annu Mozdřenovou
st	2.1.		18:00	na poděkování za Boží ochranu živé a † rodiny
čt	3.1.		7:00	za nová kněžská a řeholní povolání z naší farnosti
pá	4.1.		18:00	za † rodiče, prarodiče, manžela Pavla a švagrovou Martu
so	5.1.		7:00	za † Boženu Pleskačovou, živou rodinu a vnoučata
ne	6.1.	vyslání koledníků Zjevení Páně	17:00 7:15 8:30 10:00	za † Josefa Bořeckého, oboje rodiče a živou rodinu za živou a † rodinu Korzerovu a Winklerovu za † manžela a živou rodinu za farní společenství
po	7.1.		18:00	za † Tánu Sedou a živou rodinu
st	9.1.		18:00	za rodiče a sestry
čt	10.1.		7:00	za živou a † rodinu a duše v očistci
pá	11.1.		18:00	za rodiče Neubauerovy
so	12.1.		7:00	za rodiče, bratra a neteř
ne	13.1.	Křtu Páně	7:15 8:30 10:00	za † syna, sestru a živou rodinu za farní společenství za Arnošta Olbricha a † Ludmilu Olbrichovou
po	14.1.		18:00	za živou a † rodinu
st	16.1.		18:00	za † Helenu Pantůčkovou a Helenu Matochovou
čt	17.1.		7:00	na úmysl dárce
pá	18.1.	P. Maria, Matka jednoty křesťanů	18:00	za skauty
so	19.1.		7:00	na poděkování za 35 let manželství
ne	20.1.	2. v mezidobí	7:15 8:30 10:00	za syna a celou rodinu za farní společenství na poděkování
po	21.1.		18:00	za tatínka a živou a † rodinu
st	23.1.		18:00	za rodinu Bubeníčkovu, Havelkovu a Kšicovu
čt	24.1.		7:00	za † a živé členy živého růžence
pá	25.1.	Obr.sv. Pavla	18:00	za † P. Jana Pavlů
so	26.1.		7:00	za zemřelé
ne	27.1.	3. v mezidobí	7:15 8:30 10:00	za farní společenství za † Jiřího Milara, tatínka a živou rodinu za † Petra Denemarka, rodiče a celou přízeň
st	30.1.		18:00	za Františka Sikulu, manželku a sourozence
pá	1.2.		18:00	na poděkování
so	2.2.	Uvedení Páně do chrámu	8:00	za † rodiče Fialovy a Fintesovy
ne	3.2.	4. v mezidobí	7:15 8:30 10:00	za Drahomíru Tomáškovou, rodiče, sourozence a živou rodinu Tomáškovu, Buchtovu a Beňovskou za farní společenství
po	4.2.		18:00	za † rodiče, prarodiče, Alici a Jiřinu
st	6.2.	Popeleční středa	7:00 18:00	za duše v očistci, Boží pomoc a uzdravení Renaty za † manžela a živou a † rodinu
čt	7.2.		7:00	za † P. Josefa Hlaváče a † P. Petra Frantu
pá	8.2.		18:00	za nová kněžská a řeholní povolání z naší farnosti
so	9.2.		7:00	za uzdravení vnuka, ochraňu a pomoc celé rodině
ne	10.2.	1. postní	7:15 8:30 10:00	za dar víry a zdraví pro syna a jeho rodinu za farní společenství na poděkování za všechna dobrodiní s prosbou o pomoc a ochranu Boží pro děti a vnoučata za † rodiče Haklovy, † prarodiče a dar víry pro celou živou rodinu

Ročník X., číslo 6 - **Vánoce 2007**. Pro vnitřní potřebu farnosti nepravidelně vydává katolická duchovní správa Brno-Rečkovice. Neprodejné. Autorem všech grafik v tomto čísle je Marián Škoviera. K větší cti a chvále Boží tiskne BETHANIA. Deo gratias!